

Pouto lásky

Mám velkou starost, Pane!
Mám mnoho práce, nestihám!

Mám mnoho úkolů!
Pod tíhou padám,
už ani nevím kudy kam.

Jsem unavený, uštvaný,
sedřený, a stále více tlačeny
ještě k větším výkonům.

Nestihám tempo,
které na mě klade svět,
a chci-li obstát,
musím přidat víc!

Musím být lepší!
Musím vyhovět!
Musím jít dál.
Musím!
Musím!
Prostě, musím.

Chci-li být zaměstnán,
nejsem už svého času pán!
Druzí mi určují,
co, jak a kdy konat mám!

Když zase podnikám?
Mnozí mi závidí,
slyším, jak říkají:
„Umm, to je pán!“

A navíc, už mi není dvacet let!
Nestihám, co na mě klade svět!

Doma mě čeká žena, rodina.
Bojím se, že přijdu o děti, o syna,
když nevyhovím jeho choutkám všem.

A sbor?
Vím, také potřebuje své,
oddané jemu lidi, nejlépe
spřízněné.

Už dlouho mě čekají nemocní,
přestárlí, přátelé!

A návštěvy?
Ty, Pane víš, jak mám je rád!
Když s nimi za stůl mohu sednout,
pojíst, veselit se a smát.

I s Tebou chci být, Pane,
chvíli sám.
Býval jsem s Tebou rád.
Jak je to dávno!
Tehdy jsem byl ještě mlád.

Pak něco přišlo mezi nás.

Už musím jít,
své hosty obsloužit.
Vždyť, Pane, vidíš sám,
ted' zase něco mám!
Zas nemám čas.

Dobře si Marie vyvolila,
když u nohou Páně
se tiše posadila,
a všechnu práci odložila.

To ostatní vše odpadne,
jen pouto lásky
věčně pevné zůstane!
Ten, kdo s Králem králů
je pevně spojen na zemi,
ten vydrží,
i když mu často
těžko je.

Dnes vyzývám tě, bratře, můj,
odlož své „musím“,
a lásky vztah
si s Bohem - Otcem vypěstuj.